

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

SPIEGELS

Een toneelspel in twee delen

door

1880

Dimitri Frenkel Frank

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2013

Nr.3195

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier “aanvraag tot opvoering”. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Ongeveer een maand voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

De aanvraag kan ook online via www.toneelfonds.be worden ingediend.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Tele-Design International/TDI-Agency Holland.
Kinderdijkstraat 8
1079 GH Amsterdam
tdi.agency@planet.nl
www.tdiagency.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *SPIEGELS* op te voeren moet de naam van auteur *DIMITRI FRENKEL FRANK* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2013/0220/052
ISBN 978- 90385- 12686

© 2013 Toneelfonds J. Janssens/Y. Frenkel Frank
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(1à2 dames – 1à2 heren)

DEEL 1

HIJ :

ZIJ :

DEEL 2

HIJ :

ZIJ :

"Spiegels" is een toneelstuk dat uit twee afgeronde eenakters bestaat die elkaar in een avondvullende voorstelling spiegelen.

Het eerste stuk speelt zich af in onze donkere, noordelijke dreven: een beroemde, oudere, sarcastische schrijver van moeilijke, weinig verkochte boeken wordt geïnterviewd door een jonge, onervaren journaliste van een damesblad. Zij belichaamt alle vooroordelen jegens de damesbladjournalistiek en het wordt al snel duidelijk dat zij zich uit puur onbenul niet gerealiseerd heeft dat ze de leeuw in zijn hol heeft opgezocht. De oude schrijver veegt de vloer aan met de ondoordachtheden van het vrouwtje, hij sabelt haar neer met sardonisch plezier maar zij blijkt zich verrassenderwijze staande te kunnen houden in de literaire wervelwind.

Het tweede stuk speelt in het zonnige zuiden: een oudere, gefortuneerde, homofiele schrijver van kitschromans - hij woont al twintig jaar in Positano - wordt geïnterviewd door een jonge journaliste van een uiterst kritisch-progressief weekblad. Zij belichaamt alle vooroordelen jegens de 'rode' journalistiek en het wordt al spoedig duidelijk dat de niet zo maatschappijbewuste romancier een tijger op zijn marmeren terrassen geïnviteerd heeft. Zij attaqueert genadeloos de maatschappelijke nutteloosheid van de kitschromancier maar deze blijkt verrassenderwijze zijn waardigheid in stand te kunnen houden.

EERSTE DEEL

(Een donkere bank en fauteuil, een tafeltje met een fles wijn en twee glazen. Sfeer: sombere, koude Hollandse middag. Op de bank zit een jonge vrouw in eenvoudig, donker outfitje. Ze is nerveus, haalt een blocnote uit haar tas, pakje sigaretten met nog maar één sigaret, verfrommelt pakje, weet niet waar ze 't zal laten. Terwijl ze bezig is verschijnt in de achtergrond een oudere man in een versleten, donkere kamerjas. Hij is bleek, wat onverzorgd, wat knorrig. Hij kijkt naar haar nerveuze bewegingen, trekt met de mond, wacht tot ze onthand sigaret en pakje in de handen heeft, dan..)

HIJ : *(opeens)* Juffrouw Roeloo?

ZIJ : *(schrikt heftig)* Huh?! *(draait zich om)*

HIJ : Goedemiddag. *(steekt hand uit, ze moet hand vrijmaken, rommelt)*

ZIJ : Oh.... dag. *(schudt hand)* Ik wist niet dat u.... Erg fijn dat.... Pardon, ik wou net....

HIJ : Roken.

ZIJ : Probeer er van af te komen, maar ja... Weet trouwens niet of u 't wel... *(ze heeft de neiging zinnen half af gemaakt te laten)*

HIJ : U zou 't prettiger vinden als ik 't verbod?

ZIJ : Ja. Eh. Nee. Ik.... Misschien toch liever wel. Niet, bedoel ik. Als tenminste...

HIJ : Hanlo schreef ongeveer zoals u praat. U kent Hanlo? Oote oote oote boe?

ZIJ : O ja. Daar heb ik wel es van... *(ze stokt)*

HIJ : U mag roken als u wilt.

(het is even stil)

ZIJ : O. Fijn. Dat is misschien ook...

HIJ : *(nadert met aansteker)* Wat?

ZIJ : Ik ben een beetje nerveus omdat... *(krijgt vuur)* O, dank u. Dit interview...

HIJ : Toch niet uw eerste?

ZIJ : O n  e.

HIJ : Ik hou niet van amateurs. Obers die geeuwend de soep op je broek gooien.

Loodgieters die schrikken als ze een tang zien. Journalisten die geen drie

woorden kunnen krabbelen zonder spelfout. U bent toch geen amateur, he?

ZIJ : Nee nee, ik heb.... Dat is het niet Maar ja... *(ze rookt heftig)* U begrijpt.

HIJ : Nee.

ZIJ : Nou ja..... *(ze zit nu, glimlacht, kruist haar benen)*

HIJ : Ik hou ook niet van vrouwen die als ze niets weten te zeggen de beentjes over elkaar gooien.

ZIJ : *(geschrokken)* Pardon, ik... *(kruist de benen weer de andere kant op)*

HIJ : Hup, en daar gaan ze weer. Als u denkt dat u eventuele onkunde kunt verhullen laat staan vergoelijken door bakvisachtige koketterie, dan hebt u 't mis.

ZIJ : *(hapt naar lucht)* Wat bedoelt u met...?

HIJ : Dat weet u heel goed.

ZIJ : Nee, ik...

HIJ : Doe gewoon.

ZIJ : *(slikt. het is even stil)* Ziet u, dat is nou net..

HIJ : Wat?

ZIJ : Waarom ik een beetje zenuwachtig...

HIJ : Mijn bruutheid?

ZIJ : Het is...

HIJ : Bekend?

ZIJ : Ik heb interviews met u doorgelezen, tenminste Ze hebben bij ons een map, in het archief, van iedereen dus, hoewel van u...

HIJ : Niet zoveel.

ZIJ : Nee.

HIJ : Ik geef geen interviews.

ZIJ : Nee. Daarom...

HIJ : Het spaart erg veel tijd.

ZIJ : Dat zal wel ja.

HIJ : Ik bedoel: dat u nooit uw zinnen afmaakt. U bent er kennelijk zo van overtuigd dat niets van wat u zegt van enig belang is dat u 't bij een paar woorden laat. Als meer mensen die economie betrachtten, dan zou er, schat ik, genoeg energie bespaard worden om een continent als Amerika gedurende tien jaar van elektriciteit te voorzien.

(het is even stil)

ZIJ : Ja.

HIJ : Wat ja?

ZIJ : Dan zou er genoeg energie bespaard worden om een continent als Amerika gedurende tien jaar van elektriciteit te voorzien.

(het is even stil)

HIJ : Ah. U hebt mij kunnen volgen. Bravo.

ZIJ : Oh. Dank u.

(het is even stil)

HIJ : Ik geloof dat ik toch maar geen zin heb in dit interview.

ZIJ : *(schrikt hevig)* He?!

HIJ : Nee.

ZIJ : O jee! Ik was net zo...

(het is even stil)

HIJ : Sorry.

ZIJ : *(heel ongelukkig)* Het was net zo geweldig dat u...! Omdat 't voor het kerstnummer is en omdat...! Ik ben al laat, omdat eerst.. *(ze stukt.)*

(Hij draait zich om en kijkt haar aan)

O God. *(hand voor haar mond)*

HIJ : Wie?

ZIJ : O God.

HIJ : Wie?

ZIJ : Waarom zeg ik dat nou. O God!

HIJ : Wie. Zou. Eerst?

ZIJ : Het is niet omdat... Het komt... Niemand had ooit gedacht dat u...!

(het is even stil)

HIJ : Laat maar. Doet er niet toe. Schrijvers die interviews geven aan damesbladen horen hoe dan ook tegen de muur. Schrijvers moeten helemaal geen interviews geven. En als ze 't doen dan aan andere schrijvers. Die 't misverstand op de juiste manier vergroten. Maar damesbladen! Ingebed tussen juskom en jarretelle, rug aan rug met treurige lellebellen. Bah. Mijn eigen fout natuurlijk, wéét 't wel.

ZIJ : God, ik kan u verzekeren... óns blad...

HIJ : Jaja. Het blad voor de jonge, moderne, eigentijdse, hedendaagse vrouw anno nu. Nóg erger.

ZIJ : Ik begrijp niet goed...

(het is even stil)

HIJ : Dit is uw eerste grote interview, niet?

ZIJ : Ja.

HIJ : Het was uw eigen idee, niet? Toen die ander afbelde. Uw collega's lachten toen u mijn naam noemde. Dat doet hij nooit. Hij niet. Maar u...

ZIJ : Hoe weet u dat? Ja! Ik zei: Nou, ik kan 'm toch bellen?

HIJ : Ja ja. *(declameert honend)* Met trillende vingers zocht ze in het telefoonboek. O jee. Daar stond die naam. Een withete golf schoot door haar heen. Zou ze of zou ze niet? Ze keek naar de gezichten van haar collega's. Las ze daar niet hoon, spot, de zekerheid dat ze niet zou durven? Ze had even het gevoel dat de wereld stil stond. Tóén...

ZIJ : Ja!

HIJ : Mijn God. Wat ridicuul.

(het is even stil)

ZIJ : Dat is niet aardig van u.

HIJ : Nee.

(het is even stil. Ze slikt)

ZIJ : Het betekent namelijk echt heel veel voor mij. Ik heb tot nu toe niet zoveel belangrijks mogen doen. Vakantieliefde, vloek of spel... dat soort...

(het is even stil)

HIJ : Jaja. Het blad voor de moderne, eigentijdse, hedendaagse, domme, onbenullige vrouw anno nu. Mijn werkster leest 't. Die u open deed. Ze is 43.

(het is even stil)

ZIJ : Wilt u echt niet? *(hij reageert niet)* 't Zijn maar een paar vragen. Voor 't kerstnummer. *(ze telt op haar blocnote)* Een twee drie... maar vier vragen. *(ze kijkt hem smekend aan)* Heel makkelijke vragen. Zo gebeurd. *(hij antwoordt niet)* Mag 't?

(het is even stil)

HIJ : Ik heb u gezegd: met koketterie komt u niet ver bij mij.

ZIJ : Sorry, het was niet mijn bedoeling om...

HIJ : Bovendien bent u niet eerlijk. U doet alsof u met mij wilt praten. *(buigt zich voorover)* Maar u wilt toch helemaal niet met mij praten.

ZIJ : Ik wil niet.....? *(staart hem aan)*

HIJ : U wilt alleen een stukje. U interesseert zich niet voor mij. U wilt een stukje. Ik of een ander, wat geeft 't? Een stukje, Een stukje voor uw domme, onbenullige roem en eer. Waar of niet?

ZIJ : *(ontredderd)* Dat is....!

HIJ : Mijn boeken gelezen?

ZIJ : He?

HIJ : Hebt u mijn boeken gelezen?

ZIJ : Niet... zo erg veel.

HIJ : Dus niet. Te moeilijk?

ZIJ : Het spijt me.

HIJ : (*kijkt op haar gebogen hoofd neer, kwaad, imiteert haar*) Sorry! Het spijt me!
 Hebben we niet zoveel aan. Waarom staat u niet op en gaat u weg? Ik gééf geen interviews. Ik haat interviews.

(het is even stil)

ZIJ : (*zacht*) Waarom vond u 't gisteren dan goed?

HIJ : Schuld van de telefoon. Uw stem klonk anders. Intelligent. Momént dat ik binnenkwam zag ik 't. Stóm. (*het is even stil*) Niet weg te branden. Kan zeggen wat ik wil. Stom, stom, stóm! Iemand anders zou me nu een klap om de oren geven of in tranen uitbarsten. U? Niks. Het stukje, he? Zal ik m'n werkster roepen? Fors persoon, gooit u er lijfelijk uit. Zal ik?

(het is even stil)

ZIJ : (*heft het hoofd en kijkt hem aan, langzaam*) Ik... Ik begrijp niet wat ik gedaan heb.

HIJ : Niets. Dat is het juist. U verspreidt leegte om u heen als een stofzuiger. Kunt u dat volgen? Een beeld. U verspreidt leegte om u heen als een stofzuiger. Literair beeld. Kan 't ook vertalen. U hebt niks te bieden. En vóór niks hóórt niks. Goedendag. Gaat u nou of niet?

(het is even stil. Ze zit heel stil, met gebalde vuistjes, toch met een soort hardnekkigheid, ondanks alles)

ZIJ : (*voor zich uit*) Ik.... ik vind.... een afspraak is een afspraak....

(het is even stil)

HIJ : Zo. Vindt u dat.

ZIJ : Ja.

HIJ : Niet te geloven. Ze heeft een mening. Zo weet ik er ook nog een paar. Beter ten halve gekeerd. Hoe vindt u die?

ZIJ : Ik begrijp niet...

HIJ : ... waarom u zo lelijk tegen me doet, want ik kom hier met vier onbenullige vragen voor een onbenullig stukje en dat is geen halsmisdad.

ZIJ : Nee.

HIJ : Ah. Verschillen we ernstig van mening. Glaasje wijn?

ZIJ : He?

HIJ : *(naar tafeltje)* Glaasje wijn?

ZIJ : Ik dacht...

HIJ : Maar u doet 't niet. U blijft hardnekkig zitten. Glaasje wijn?

ZIJ : Eh dan graag ja.

HIJ : *(schenkt in)* Goedkope wijn. Een frisse zure drank, zoals Gerardje van 't Reve schreef toen ie nog arm was en schrijven kon. Hier. *(geeft haar glas)* Neus dicht en doorslikken.

ZIJ : Dank u.

HIJ : *(drinkt)* Oe. Ah. *(schudt hoofd huiverend)* Goedkope wijn, grootste zwendel ter wereld. Wordt gebrouwen door heksen bij middernacht. Azijn, zwavel, arsenicum, ouwe kant. Hoe vindt u 'm?

ZIJ : O. *(slikt)* Gaat best.

HIJ : Afschuwelijk he? *(grijnst)* Zegt u wel es wat u denkt?

ZIJ : Nou ik...

HIJ : Beter van niet misschien, want veel kan 't niet wezen. Wat gezellig, wat gezellig, *(drinkt)* Waarom zitten we nou eigenlijk hier? Geen idee. Weet u ook niet he? Zinloos, *(heft het glas)* 't beeld is goed. Zo hoort een schrijver er uit te zien. Zeker in een damesblad. Met een glas wijn peinzend in de verte staren. Alsof ie iets ziet. Alsof literatuur iets betekent. In dit land! Literatuur! Ha! Twintig mieren die ronddansen op een postzegel. Niets betekent het. Lijkt soms wat omdat al die mieren over elkaar zitten te mieren. Nederlandse schrijvers? Mierenneukers! Valt om te lachen soms, in al zijn gruwelijkheid. Neem - typisch! - mier Mulisch. Schrijft twintig best leesbare werkjes: een charlatan, roept 't nijvere mierenvolkje. Dus schrijft Harry, om zich te wreken, een flutromannetje over twee vrouwtjes: een meesterwerk, juicht 't volkje.

Mierenneukers! Hebt u 't koud?

ZIJ : Eh nee, dat gaat wel.

HIJ : Ik stook heel weinig. Te duur. Geen geld. (*grijnst*) Moeilijke boeken.

ZIJ : Nou, ik heb m'n jasje aan, dus...

HIJ : Nog een beetje? (*schenkt bij*) Wijn verwarmt.

ZIJ : O, dank u.

HIJ : Graag gedaan. Nu denkt u: hij valt toch best een beetje mee.

ZIJ : Ja.

HIJ : Daarnet dacht u: hij is vreselijk.

ZIJ : Ja.

HIJ : God wat bent u stom. (*kijkt haar grijnzend aan*) Vindt u zelf van niet dan?

(*zij kijkt strak voor zich uit, bijt op haar lippen*)

Denkt u daar nu over na? (*slaat met de vuist op tafel*) Hee!

ZIJ : (*schrikt*) He?!

HIJ : Zeg nou es wat je denkt, troel. Vindt u uzelf stom of niet? (*zij antwoordt niet*) U mag ook best met een vuistje op tafel slaan hoor. Vrijheid, gelijkheid, boem boem boem. (*wacht even af*) Nou, bent u stom of niet?

(*het is even stil*)

ZIJ : Ik ben niet stom.

HIJ : Weet u 't zeker?

ZIJ : Ik ben niet stom. Ik weet misschien niet zoveel, maar ik ben niet stom.

HIJ : Zeg dan es iets verstandigs.

ZIJ : He?

HIJ : (*hard*) Schrik niet altijd zo! (*zachter*) Toch wel 't minste wat de ene mens de andere mag vragen. Zeg es iets verstandigs.

(*het is even stil*)

ZIJ : Nou...

HIJ : Ja?

ZIJ : Ik bedoel het is toch ook heel moeilijk om vandaag de dag iets... iets te weten... met dat... met dat teveel aan informatie en steeds weer andere informatie en zo... (*ze stokt*)

HIJ : God wat boeiend. Niet meteen opgeven.

ZIJ : Nou, 't is toch zo? De geleerden... Een voorbeeld, hoeveel misschien... wat onnozel... Spinazie...

HIJ : Spinazie

ZIJ : Spinazie was eerst heel gezond en nu opeens blijkt 't heel ongezond te zijn, vooral samen met yoghurt... heb ik gelezen... en Dr.Spock...

HIJ : Dr. Spock.

ZIJ : Ja. Dr. Spock. Zegt nu precies het tegenovergestelde van wat ie eerst zei... dus dat je je kind nu wél moet slaan bij wijze van spreken.... en eh...

HIJ : Hou vol.

ZIJ : Nou op ieder gebied toch? De economie moet terug vanwege de derde wereld... maar de productie moet omhoog vanwege de werklozen.... niemand komt ergens meer uit eigenlijk... dus niemand weet eigenlijk meer iets... tenminste...

HIJ : Tenminste wat?

ZIJ : Dat denk ik.

HIJ : Een hele geruststelling he?

ZIJ : Wat?

HIJ : Dat je niets meer hoeft te weten.

ZIJ : Nou dat...

HIJ : Bedoelt u niet?

ZIJ : Nee. Tenminste....

HIJ : Wat een generatie, God, wat zijn jullie stom. Zelden zoiets stoms gezien. Bah! (*staat op, loopt heen en weer*) Flut. Allemaal flut. Lege fluthoofden vol met flut. Alles volgestopt door de N.V. Flut. Flut voedt flut met flut. Televisieflut, radioflut, krantenflut, boekenflut. Een juffrouw Flut werkt bij 't flutblad Flut en schrijft ook flut. (*blijft staan*) Of niet soms?

(*het is even stil*)

ZIJ : Nee.

(het is even stil)

HIJ : Kwaad?

(het is even stil)

ZIJ : Ja.

(het is even stil)

HIJ : Wie kwaad is leeft nog.

(het is even stil)

ZIJ : *(zacht)* Ik probeer gewoon m'n werk te doen. Ik beweer niet dat 't zoiets geweldigs is. Ik ben maar een heel gewoon iemand.

HIJ : Nog trots op ook.

ZIJ : *(zacht)* Godverdomme.

(het is even stil)

HIJ : *(lacht zachtjes)* Hahaha. We krijgen je wel. *(het is even stil. Hij declameert)* Het was even stil.

(ze zit voorovergebogen, sluit langzaam de blocnote)

Langzaam sloot ze haar blocnote. Haar hoofd was gebogen. Wat was hij onmenselijk geweest. Had hij niet gevoeld wat in haar omging? Even bleef ze nog zitten. Toen stond ze op en ging met wankele tred naar de deur. *(het is even stil)* Toen stond ze op en ging met wankele tred naar de deur. *(het is even*

stil) Of zijn de verhaaltjes in uw soort blaadjes anders tegenwoordig? Ze keek op en wierp een strenge blik naar hem. Wat dacht hij wel? Had hij het recht om haar zo te behandelen? In twee passen was zij bij de deur. Goedendag, zei ze, en de dreun van de deur klonk als mosterd na de maaltijd. Einde. (*het is even stil*) Ook niet goed. Ik ben benieuwd. (*het is even stil*) Er gebeurt niets daarentegen. Misschien zijn we toe aan het 'wordt vervolgd'. Moeten we weer een weekje wachten tot de vrolijke tijdschriftbezorger een nieuw werkje in de bus werpt. Met op de omslag weer zo'n beeldschone, moderne, eigentijdse jonge vrouw anno nu. Voor het patroon van haar beeldschone, zelfgebreide kindertjes zie pagina hasseflas. Ja? (*het is even stil*)

ZIJ : (*zacht, voorovergebogen*) Waarom hebt u gisteren in godsnaam ja gezegd?

HIJ : Om m'n werkster een plezier te doen. Ze leest die flut.

ZIJ : U bent echt gemeen.

HIJ : Dat mag je wel zeggen ja.

(*het is even stil*)

ZIJ : Ik zou ook 't liefst weg willen gaan.

HIJ : Niemand let u

ZIJ : Maar 't punt is.... (*het is even stil*) O godverdomme. (*even stil*) Ik kan niet weg.

(*even stil*) Ik blijf tot u me d'r uitgooit.

(*even stil*)

HIJ : Waarom?

ZIJ : Oh. Vanwege een flutreden. (*even stil*) Ik ben gescheiden, heb twee kinderen, zit nu nog tijdelijk als freelance, op de redactie, maar moet een vaste baan hebben, kan dus niet zomaar weglopen. (*even stil*) Als u me lang genoeg treitert hebt u gewonnen, want om zes uur gaat de crèche dicht en ik moet op de fiets en 't is in Amsterdam-Noord. (*even stil*) Erg banaal, dat weet ik wel. Flut. (*even stil*) Erg makkelijk om er op neer te kijken. (*even stil*) Ik deed 't vroeger ook hoor. D'r is niets zo stom als een vrouw op een fiets met een kind voorop en een kind achterop die tegen de regen in baggert. Vond 't vroeger héél stom. Dacht niet

dat ik 't nog es zou doen. Beetje laat kinderen gekregen. Rare verrassing.

(het is even stil)

HIJ : U praat een stuk makkelijker opeens.

ZIJ : Ook weer mis zeker.

HIJ : U gooit 't op 't gevoel en dat werkt meteen als een laxermiddel, he?

ZIJ : Dat zal wel.

(even stil)

HIJ : Koketterie. Gevoel. Eerst bakvisje spelen, dan Mamma Roma. Eerst zenuwachtig met een sigaretje wippen. Glimlachen. Verlegen hakkelen. En dan: de brede sluisen open. Kinderen op tafel werpen. Fietsen in de regen. Kan er geen muziek bij? Of een kindje met een lopend oortje? *(even stil)* Vrouwen. *(even stil)* Nu ben ik zo oud geworden. Drie keer getrouwd geweest. Zou je toch zeggen Nee. Ze pakken je telkens weer. *(even stil)* Gaat u nou toch weg. *(staat op, driftig)* Oké. Het was mijn schuld. Ik had gisteren niet ja moeten zeggen. Dat was fout. Dat was stom. Oké? *(gaat naar de deur)* Afmars? *(even stil, ze beweegt niet)* Nee hè. Geeft niet op. Nu zeker niet. Wacht af. Gevoelsraket afgeschoten, feilloos gericht. *(wijst op zijn hart)* Boem! Een hele misselijke streek. Morgen laat ik m'n hoofd afsnijden en op sterk water zetten. Leef ik verder zonder deze *(wijst op zijn lichaam)* ontregelende troep. Ha, dan zul je nog es wat beleven. Die verdomde sentimentaliteit. Je blijft hè?

(zij knikt)

Da's de tragiek van de man. Net als hij met z'n kop boven de wolken rijst, krijzen beneden de snotneuzen. Vader is een vlieger, wie houdt 't touwtje vast? Mama. Kan 't touwtje doorgesneden worden? Ja. Doen we het? Néé. Godvergeten loeders. Je gaat niet hè? *(naar haar toe)* Ik zal je leren. Nog een leuk vraagje d'r bij over vrouwen? Vast wel. We kennen dat. *(rukt haar de blocnote uit de handen)*